

Hồi 6

Thụ Khí Hoàn Huyết

Tái Môn Bát Kiệt tức giận khôn tả, hình như họ chỉ muốn hy sinh tánh mạng để về đạo vậy.

Kính Nghiêu mỗi tay chộp một thằng nhỏ cứng của mình, thấy mồm chúng rỉ máu tươi ra biết thương thế khá nặng, lại thêm trông thấy Bát Kiệt người nào cũng phần uất, ông ta càng mủi lòng vô cùng, nước mắt sắp nhỏ rùng xuống liền nghiêng răng mím môi đậm chân một cái và nói tiếp:

- Còn đứng đấy làm gì.

Bát Kiệt đồng thanh nói:

- Thưa bang chủ...

Kính Nghiêu không đợi chúng nói dứt, đã ngẩng mặt lên trời đáp:

- Đi!

Bát Kiệt đưa mắt nhìn nhau rồi hậm hực nhìn Âu Dương Siêu một cái, rồi mới đi xuống núi.

Trước khi đi Kính Nghiêu còn gượng cười lớn tiếng đáp:

- Chú em câu chuyện ngày hôm nay coi như không có vậy, sau này có gặp nhau chúng ta sẽ thông cảm nhau hơn.

Âu Dương Siêu thấy ông ta gượng cười như vậy đủ biết lòng ông ta đau đớn như thế nào và mình cũng hơi thái quá.

Sau chàng thấy Hắc Bạch Nhị Đồng mồm cứ rỉ máu tươi hoài, ngượng nghịu vô cùng.

Kính Nghiêu quay mình đi nhưng không giở thình công ra, đi được mấy bước ông ta quay đầu lại, thấy Âu Dương Siêu còn đứng ngăn người ra, ông ta liền quay lại nói với Âu Dương Siêu tiếp:

- Chú em, dù sao tôi cũng phải nói cho chú em biết hễ tin hay không thì tùy ở nơi chú.

Âu Dương Siêu ngắm nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của Kính Nghiêu rồi mỉm cười đáp:

- Bang chủ cứ nói đi.

- Có hai việc tất cả.

- Hai việc gì thế?

- Việc thứ nhất, Giang Mẫn đi cùng với chú đã bị người bắt cóc đi rồi.

- Ủa! Có thật không?

- Tôi đã nói rồi, tin hay không là tùy ở nơi chú.

- Ô, xin hỏi bang chủ, việc thứ hai là việc gì thế?

- Mê Tiền Cốc đã có chuyện xảy ra.

- Bang chủ nói Mê Tiên Cốc ư?
- Phải, Mê Tiên Cốc.

Hai việc đó đối với Âu Dương Siêu đều là đại sự cả, tất nhiên chàng phải kinh hoàng vô cùng, mặt thất sắc, chàng vội tiến lên một bước giậm dữ hỏi tiếp:

- Chả hay lão tiên bối có biết rõ nguyên nhân ra sao không?
- Việc này xin thứ lỗi lão không biết rõ.
- Thế chính mắt lão tiên bối trông thấy, hay là...
- Chính bang chúng của lão cho hay, cho nên lão chưa dám đích xác.
- Thừa tiên bối...
- Chúng ta sẽ tái kiến.

Kính Nghiêu vừa nói xong câu đó đã xách Hắc Bạch Nhị Đồng đi luôn, chỉ thoáng cái mất dạng liền.

Âu Dương Siêu thấy Kính Nghiêu đi khỏi rồi, trong lòng bồn chồn vô cùng, và hình như đã mất mát cái gì vậy, chàng liền nghĩ thầm.

"Sao Mê Tiên cốc lại xảy ra chuyện được, ta đã xếp đặt mười tay cao thủ của Ngũ Kỳ Minh ở đó, vợ chồng cam điếc và còn Mê Tiên Trận bày bằng hoa và cây với môn thổi sáo dẫn Phụng của Lăng Giao Cơ thì sao lại giữ không nổi sơn cốc ấy? Chi bằng bây giờ ta hãy đi dò thăm tin tức của Mẫn hiền muội trước".

Chàng quyết định như vậy, vội tiến về phía Giang Mẫn các người vừa đi hồi nãy mà tìm kiếm.

Mặt trời đã lặn về phía Tây, chàng đã đi tìm khắp cả khoảng núi Hoàng Sơn mà không thấy một bóng người, chàng hoảng hốt sức và bụng bảo dạ rằng:

"Nhân vật của các nơi tới Hoàng Sơn đã không được trông thấy ta giải quyết mối thù của bảy đại môn phái, thì họ cũng chẳng phải ở lại làm chi, tất nhiên là họ bỏ đi rồi, nhưng còn sự biến hóa Thiên Đô Phong đó là một vụ bí mật rất lớn của võ lâm, tại sao không có một người nào ở lại tìm kiếm nguyên nhân?"

Chàng suy nghĩ mãi vẫn không sao nghĩ ra được vấn đề ấy.

Chàng lại tiếp tục vượt qua khe núi và suối, vượt hết đỉnh núi này sang đỉnh núi khác.

Đột nhiên chàng thấy trong bụi cây có một bóng người to lớn, thoáng cái đã mất dạng.

Khi nào chàng chịu bỏ qua, chàng vội đuổi theo người đó tức thì.

Nhưng trời tối om cách nhau lại xa, chờ khi chàng đuổi tới thì không thấy một bóng người nào hết mà vết tích cũng không có nốt, chàng nhận thấy khinh công của người đó cao siêu khôn tả, nên chàng tự nhủ lòng rằng:

"Hồ thẹn thật".

Chàng đang định đi tìm kiếm thì bỗng có tiếng rên rĩ theo gió vọng tới. Chàng lắng tai nghe, giầy lát mới hay tiếng rên đó nổi lên ở phía bên trái, chỗ cách mình không xa. Chàng đã nhận đích phương hướng rồi, liền rón rén đi tới gần. Nhưng lạ thật, đi tới nơi lại không

thấy một bóng người nào hết. Chàng tìm kiếm một hồi vẫn không thấy gì cả, liền đứng trên một tảng đá và lớn tiếng kêu gọi mấy tiếng:

- Ai rên rĩ thế? Ai đang kêu la thế?

Chàng lại nghe thấy tiếng rên rĩ thốt ra ở dưới chân, không còn do dự gì nữa, vội nhảy ngay xuống tảng đá đó tìm kiếm.

Chàng thấy sau tảng đá đó có một cái hang nhỏ, tiếng rên rĩ ở trong hang vọng ra, nhưng bên trong tối đen, chàng cố vận hết sức mắt ra nhìn thì thấy một người nằm ngang ở bên trong, chàng không do dự gì cả, cúi đầu chui vào trong hang lôi người đó ra.

Ngờ đâu chàng lại nắm phải chỗ đau của người đó, y liền kêu ối chà một tiếng rất thảm thiết, chàng giật mình kinh hãi lui về phía sau bảy tám trượng. Lúc ấy, chàng mới biết cái bóng đen đó tuy là người thật nhưng đã cụt chân, cụt tay chỉ còn lại khúc thân mình tròn trùng trục máu dính đầy người, trông không khác gì một khúc cây dính đầy máu vậy.

Một lúc sau, Âu Dương Siêu mới định thần cúi đầu xuống nhìn mặt người nọ, rồi giật mình kinh hãi kêu ủa một tiếng. Chàng không tin mắt của mình, với giọng run cầm cập hỏi:

- Là... là Thạch lão tiên bối đây à?

Thì ra người bị chặt cụt chân tay đó chính là Thiên Thủ Đại Thánh Thần Thâu Thạch Bất Phàm, lúc này Thạch Bất Phàm làm sao mà trả lời chàng được, một người bị chặt chân tay thì làm sao mà sống nổi, nếu Bất Phàm công lực không cao siêu thì ông ta đã chết lử lâu rồi.

Âu Dương Siêu thấy vậy, chân tay cuống quýt, tuy chàng với Bất Phàm không thân cho lắm, nhưng khi ở Thiên Tâm Trang cũng được ông ta giúp đỡ cho, hơn nữa địa vị của Bất Phàm trong võ lâm cao cả như vậy, nay đột nhiên xảy ra sự ngộ biến, chắc câu chuyện này không phải giản dị đâu, huống hồ thấy ông ta đi với Băng Dung các người, bây giờ ông ta bị giết thảm khốc như vậy, chắc việc này thế nào cũng có liên can tới Giang Mẫn.

Nghĩ tới đó chàng vội điếm mấy nơi đại huyết cho Bất Phàm để ông ta được tụ chân khí vào bụng, rồi bắt chấp người ông ta dính đầy máu me và bùn, chàng liền cúi đầu xuống, thổi hơi vào mũi của ông ta.

Đó là Âu Dương Siêu dùng toàn bộ công lực của mình để dồn sang cho Bất Phàm hàng nửa tiếng đồng hồ, lối tiếp khí như thế này còn khổ sở và khó khăn hơn cách vận công cứu chữa nhiều, cách cứu chữa của Âu Dương Siêu là Thụ Khí Hoàn Huyết rất hiếm có, vì người bị trọng thương không có chút hơi sức nào thì làm sao mà vận công lực để tiếp sức của chàng được. Đồng thời cách cấp cứu như thế này rất hao tổn tinh thần.

Được Âu Dương Siêu Thụ Khí Hoàn Huyết cho, Bất Phàm đã mở mắt ra nhìn được rồi, nhưng công lực đã mất hết nên y không trông thấy rõ Âu Dương Siêu vì vậy ông ta cũng chưa chịu nói.

Một lát sau, Âu Dương Siêu lau chùi vết thương và đất dính trên mặt ông ta, rồi dí sát vào mặt ông ta và nói:

- Lão tiên bối, tôi là Âu Dương Siêu đây, ai giết hại lão tiên bối thế. Có việc gì mau nói đi. để tôi trả thù cho.

Bất Phàm chớp máy đôi môi một hồi, rồi mỉm cười, nhưng lâu lâu mới gượng nói được rằng:

- Ủa, mơ... ta nằm mơ?
- Lão tiên bối, không phải nằm mơ đâu, tôi là Âu Dương Siêu đây có việc gì xin cứ nói đi.

- Được được... ba việc...
- Việc thứ nhất là việc gì?
- Lão đạo sĩ... chợt mất...
- Lão tiên bối nói lão đạo bá bá ở trong miếu Thổ Công tại Thiên Tâm trang ư?
- Phải... chính y đấy...
- Ông ta hại lão tiên bối ư? Ông ta chết đã lâu rồi mà?
- Không... y...
- Ông ta làm sao?
- Ông ta là... là...
- Là ân nhân của tiểu bối ư?
- Không phải... ông ta là Thần Kiếm Trấn... Bát Hoang...
- Ủa... ông ta là cha của tiểu bối, Thần Kiếm Trấn Bát Hoang ư?

Quả thật là một sự bí mật rất lớn mà Âu Dương Siêu không sao tưởng tượng ra được. Cha con là thiên tính, nghĩ đến lúc cha già sắp chết, truyền võ công, thụ khí, chưởng pháp và kiếm thuật cho mình, chàng không sao nhận được, liền ứa nước mắt ra. Chàng nhất thời quên mất tính mạng của Nhất Phàm không còn sống được bao lâu nữa, lại hỏi tiếp:

- Thưa tiên bối, tại sao lúc ấy cha tiểu bối lại không muốn nhận tiểu bối?
- Bí mật... Võ lâm bí...
- Bí mật ư? Cha tiểu bối đã biết một vụ bí mật của võ lâm phải không?
- Phải... ối chà!

Bất Phàm kêu được một tiếng, máu ở những chỗ cụt chân cụt tay lại chảy ra như suối, đau đớn đến nổi mặt mũi ông ta nhăn nhó không còn giống hình người nữa. Âu Dương Siêu thấy vậy mới biết thời gian không còn bao lâu nữa, vội hỏi tiếp:

- Vụ bí mật đó là gì thế?
- Cửu phái... nhất bang...
- Cửu phái nhất bang cũng có ở trong ấy à?
- Phải...

Bất Phàm trả lời được một câu, mồ hôi ứa máu bầm ra, trông rất tội nghiệp. Âu Dương Siêu lại đỡ đầu ông ta lên, và rỏ tay hỏi tiếp:

- Thưa tiên bối, còn việc thứ hai là việc gì thế?
- Thiên Đô Phong...

Bất Phàm nói được ba chữ đó đã tốn rất nhiều hơn sức, y như ngọn đèn sắp cạn dầu đến nơi. Âu Dương Siêu không do dự gì cả, liền để một tay lên trước ngực ông ta, rồi hỏi tiếp:

- Ai đã đặt thuốc nổ trên núi Đô Phong? Lão tiên bối có biết không?

- Biết... biết...

- Người đó là ai thế?

Bỗng có tiếng kêu "veo ", Âu Dương Siêu có biết người ném ám khí tới, tuy chàng đang nói chuyện với Bất Phàm nhưng tai mắt hãy còn thính lắm, chàng vội xoay người tránh né, mồm thì quát hỏi:

- Ai thế

Nhưng chàng mới hỏi tới đó, Bất Phàm đã rú lên một tiếng thật lớn, người rung động một cái thật mạnh, rồi ngã lăn ra đất chết tốt. Âu Dương Siêu chạy lại xem, mới hay có một cành trúc dùng dao đẽo nhọn, đã cắm sâu vào giữa ngực Bất Phàm. Chàng không kịp suy nghĩ, vội nhắm phía có cành trúc ném tới mà đuổi theo, mồm thì quát hỏi:

- Tiểu bối thủ đoạn ác độc thật, định giết người diệt khẩu phải không?

Nhưng chàng không thấy người trả lời. Tuy vậy, chàng vẫn không nản chí cứ tiếp đuổi theo về phía đó. Quả nhiên chàng mới đi được hơn ba mươi trượng, đã có một bóng đen đang cắm đầu ù té chạy.

Chàng vận khí hành công, vừa đuổi, vừa quát bảo:

- Người kia, tại sao không dám lộ mặt, có giỏi hãy ngừng chân lại đối địch với ta!

Nhưng cái bóng đen chạy ở phía trước hình như không nghe thấy tiếng nói của chàng vậy, cứ tiếp tục giở hết khinh công mà chạy tiếp. Âu Dương Siêu vừa đuổi theo, vừa nghĩ tiếp:

"Ta không tin là ta không đuổi kịp được người".

Nghĩ đoạn, chàng nhấn hết tốc lực đuổi theo. Hai người một trước một sau, đi nhanh như gió, chạy dưới núi Hoàng Sơn, càng ngày hai người càng gần nhau, từ cách nhau ba mươi trượng đã rút ngắn chỉ còn độ hai mươi trượng thôi.

Càng đuổi Âu Dương Siêu càng tin tưởng thêm. Chàng đoán chắc chỉ độ một tiếng đồng hồ nữa là đuổi kịp. Vì thế, chàng không kêu gọi nữa, cứ cắm đầu cắm cổ đuổi theo thôi. Một lát sau, Âu Dương Siêu bỗng kêu "Nguy tai" thầm. Thì ra phía đằng trước đã có một khu rừng. Chàng chỉ sợ đối phương chạy vào được trong rừng thì sẽ khó tìm kiếm thôi. Như vậy, bao nhiêu công lao đuổi theo từ nãy đến giờ sẽ mất hết.

Nghĩ tới đó, chàng nghiêng răng mím môi, giở hết hơi sức ra đuổi tiếp, nhanh như một con ngựa bay vậy. Chỉ trong nháy mắt đã đuổi tới gần đối phương rồi. Hai người chỉ còn cách nhau không đầy mười trượng, chàng liền quát lớn:

- Quân chuột nhắt, xem người còn chạy đi đâu nào?

Chàng vừa nói dứt lời, thì đã nghe thấy một tiếng kêu la thảm khốc, người đang chạy ở phía đằng trước đã ngã lăn ra đất, máu tươi tứa ra như một mũi tên, và chỉ dãy dựa mấy cái là đã nằm yên ngay.

Âu Dương Siêu cả kinh, vội chạy lại xem, mới hay người nọ là một đại hán trung niên, trước ngực đã bị một khúc tre vót nhọn cắm sâu vào bả ý tấc, máu ở vết thương vẫn còn tiếp tục phun ra, và đã nằm thẳng cẳng chết tươi rồi.

Người dùng phi tiêu trúc tấn công lén đó thế nào cũng ẩn núp trong rừng. Chàng tức giận khôn tả, không còn quản ngại gì nguy hiểm vội xông vào trong rừng ngay.

Âu Dương Siêu đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh, cảm thấy sương mù phủ kín, và không sao trông thấy rõ bóng người được, riêng có một phía sương mù hơi mỏng, hình như có người đi về phía đó, sương mù đã bị đẩy giãn ra, nên nơi đó sương mù mới mỏng hơn nơi khác là thế. Chàng đã nhận định đối phương thế nào cũng chạy về phía đó rồi, nhưng chỗ đó lại là đường xuống núi, sườn núi dốc khôn tả. Tuy vậy, chàng vẫn tiếp tục đuổi theo như thường.

Đuổi được hồi lâu, chàng đã nghe thấy phía trước có tiếng gió thổi và khinh công của người này cũng không kém gì người hồi nãy. Chàng liền nghĩ thầm:

“Lạ thật! Những tay cao thủ có võ công cao siêu như thế này, sao lại có hành động lén lút như vậy! Thế là nghĩa lý gì?”

Chàng vừa nghĩ, vừa tiếp tục đuổi theo, và chỉ còn cách bóng đen kia chừng ba mươi trượng thôi. Chàng đã thấy đằng trước là một cánh đồng bằng, không có rừng núi gì nữa. Chàng mới yên chí, nghĩ tiếp:

“Lần này, nhất định ta không để cho có sự không may mắn xảy ra như hồi nãy nữa ”.

Không ngờ chàng chưa nghĩ dứt, thì cái bóng đen cũng lại kêu "ối chà" một tiếng, từ trên cao rớt xuống dưới ruộng, và không sao cử động được nữa.

Chàng ngạc nhiên vô cùng, vội phi thân xuống, cúi đầu xem thì thấy người này cũng là một đại hán trung niên, mồm thổ một đống máu bầm, tanh hôi vô cùng, hai mắt lồi ra, mặt đen sì, người nhấc, cả chân tay cũng đen nốt, chàng đoán chắc y đã trúng phải một thứ thuốc độc rất lợi hại. Chàng càng thối mắc thêm, đứng ngẩn người ra ở bên bờ ruộng mà nhìn trời. Bỗng có tiếng cười nhạt ở chỗ cách đó không xa vọng tới.

-- o O o --